

LOJZE KOSSI

GLASILO SLOVENCEV, KI IŠČEJO MEDSEBOJNE STIKE.

CENJENI BRALCI!

Nevihta se je pomirila. Rom pom pom in pom-padoura, vse je minulo. Tudi praznovanje, le nekaj zamudnikov je še na dopustu.

Spet je čas dela, tudi za nas Slovence. Ne mislim samo na fizično delo. V glavnem mislim na naše bistvene razlike. Kako smo mi Slovenci? Za kaj živimo? Kaj hočemo? A si mi medsebojno pomagamo, se razumemo?

Trežno povedano: upam, da si ta vprašanja zada vsak Slovenec sam, in si jih tudi odgovori! Treba se je zamisliti, saj je od naših sedanjih (pravičnih) razmišljanj odvisna naša bodoča stvarnost. Zato: vsakdanje delo za preživljanje je zelo važno. Važneje pa je, da po delu še vedno najdemo čas za "delo" v dejanjih, kar se tiče slovenstva, da ne pozabimo kje so naše korenine, da gojimo nepretirano samozavest, da smo sposobni, voljni in zmožni si pomagati ne samo eden drugemu, temveč tudi slovenstvu v splošnem, vseeno kje živimo in kako raztreseni smo po svetu. Zavedajmo se, da je to naša dolžnost, posebno v teh težkih časih. Iščimo medsebojne stike v razumevanju, da se jači univerzalna skupnost v slogi vseh Slovencev. V SLOGI BO ŽIVELA SLOVENSKA BESEDA!

Iskreno, *Ljoe*.

%%%%%%%%%

Naši naročniki pišejo:

Ivanka Škof, Melbourne.

V Zapadni Avstraliji!

Najbrž je mnogo ljudi, ki želijo potovati in spoznati nove kraje. Pokrajine, ki jih prvič vidimo nas prevzamejo, pa naj si bodo velike ravnine, pragozdi, puščave, griči poraščeni s skromnim grmičevjem ali z bogatimi, visokimi drevesi.

V Zapadni Avstraliji lahko občudujemo vse te lepote, če se prevozimo na stotine kilometrov. S prijateljico Heleno in z Lojzom smo se odločili, da se odpeljemo v Nacionalni park. Jutro je bilo čudovito, splezali smo v stari kombi (kakšen izraz za mojo "limozino", Prip. urednika) in odropotali. Sedeži so bili neudobni, vendar nas ni motilo, kajti pokrajina nas je prevzela s tako silo, da smo pozabili nase. Pred nami so se odvijali pravi filmi: revnih peskastih gričev z bornim rastjem, zelene doline z vso mogočo zelenjavo, vinogradi, plantaže cvetja, gozdovi z visokimi drevesi, jezero (ob katerem smo se ustavili in s čolnom se po njem bolj vrteli kot veslali, ker s Heleno nisva znali uporabljati vesel) in na kraju obala Oceana s čudovito plavo laguno - Antlantis. Posedli smo se nad laguno in opazovali otroke, mlada dekleta in fante, kako so čofotali v kristalno čisti vodi. Vetric z morja, ki ga imenujejo Fre-mantle doktor, nam je kuštral lase in odpihoval potne srage, ki so se skušale nabirati na naših licih. Dolgo smo sedeli in čutili, kako se mir seli v nas in nas prevzema. Nihče od nas ni govoril, ker bali smo se, da bo beseda pretrgala to občutje, ki se nam je zdelo, kot sladke sanje.

Dan se je nagibal k popoldanskim uram, ko je Lojze prvi spregovoril, da moramo iti, ker bi na poti "domov" rad pokazal kraj, kjer živi neka slovenska družina. Tako smo spet v ropotajočem kombiju in vozili smo se

nekam, kar bi dejali Bogu za hrbet. Čudne misli so mi rojile po glavi. Pred oči mi je stopila stara domovina. Videla sem njena naselja, ki si lahko podajo roke, tako blizu so drugo drugemu (vsaj tako se zdi nam, ki živimo že dalj časa v tej prostrani deželi). Ljudje se dnevno srečujejo. Pozdravljajo se s slovensko besedo. Poizvedujejo drug od drugega kakšna je košnja, žetev, trgatve itd. Tu pa se vozimo, brez da bi videli naselje, le goščave in pusta pokrajina, ki spet preide v neke vrste pašnike, neobljudena širjava. In kaj je tega Slovenca prineslo na tako dolgo pot v tako osamljen kraj? Iz globokega razmišljanja me je prebudil Lojze: "Tu smo!" Ugasnil je motor, skočil k plotu. Vrata plotu so bila zaprta. S Heleno sva se spogledali in hkrati rekli: "Glej, glej kako je lepo napisano z belimi črkami DOM SLADKI DOM." Za trenurek se mi je zdelo, da so črke napisane z zlatom. V moji notranjosti so se pretakala čustva veselja, žalosti, ponosa in ljubezni do napisa, do slovenstva, ki tava kot deseti brat po svetu in z njim gre slovenska beseda, katere sladkost začuti tudi ne-Slovenec. Saj smo zvedeli, da je anglosaksonc, ki je živel pri tej slovenski družini vprašal, kako se reče po slovensko "Home sweet home" in zapisal te besede, ki so dobile v tej samoti poseben učinek. Zanj je bil slovenski dom in njegova gostoljubnost Dom sladki dom. Ko smo se odpeljali, sem se še enkrat ozrla po dvorišču in plotu, ki je sameval "in the middle of nowhere" in pomislila kdo ve, če bo naslednji rod obnovil napis, ko ga bo čas načel.

Pred oči so mi stopili angleški napisi, ki sem jih videla v Novi Gorici in v drugih slovenskih mestih ob mojem obisku v domovini. Ali moramo res prehoditi pol sveta, da začutimo spoštovanje do materinega jezika? In da nas morajo drugi opozarjati nanj?

Ivanka Škof.

KAROLINA TOMASIČ, Mt. Isa: nam je poslala to lepo božično-spominsko pesem z majhno zamudo za božično izdajo Konjička, zato jo objavljam v tej izdaji.

Božič

Veter je pel uspavanko,
ko sem zaprla otroške oči.
Zjutraj pa rahlo potrkal na okno,
da me prehitro ne prebudi.

Mama! Ata! Sneg, sneg!
Spolnile so se otroške želje.
Lica so žarela, vsepovsod smeh.
Začelo se je praznično veselje.

Z atom sva šla v gozd,
da odsekamo Božično drevo.
Napisala sva imena v sneg
in smejala se sladko.

Med tem je mama spekla kekse,
smreko smo oblekli praznično
v pisane bonbončke in v zlate orehe.
Čas je bil že za polnočko.

Ata je oblekel štirkano srajco
z veseljem sem mu posegla v roko.
Mama je imela pa ruto svileni,
oči so sijale kot suho zlato.

Na poti mraz in snežinke,
neusmiljeni veter je pihal.
Ni nam pokvaril naše veselje,
le sledove naše nam je zbrisal.

Zbrisani so sledovi
in tudi leta za nami.
Ostali so samo grobovi
in spomini sami.

V tuji deželi, minula so leta,
veter je tiho potrkal na okno.
Brez snega, brez staršev in smeha,
naznanil še eno božično je jutro.

.....

SVETLOBA V POKRAJINI

Kot prožna gnetljiva gmota
Se na široko udaja svet.
Po cestah hodita lepota
V kavbojkah in smeh deklet.

Gibki koraki, zibajoči se boki,
Blizu so zvezde in daleč tla.
Razmaknjeni so neba oboki
S kopji nedohitnih želja.

In krožijo ko blesteči planeti
Po obriti aprilskih dni.
Od njih pokrajina se sveti
In po sinjem cvetju diši.

Za njimi ostaja sled
Svetlobe in tu pa tam kakšen cvet.

Tone Pavček

Draga go. Marcela!

Danes sem prejel Vaše ljubo pismo s prilogo pesmice g. Janeza Vasle. Ker je februarški "Konjiček" razposlan in še nisem počel s sestavo aprilske izdaje, imam nekaj časa, da Vam takoj odgovorim.

V povprečnem mislim, da ste me malo "prevec" pohvalila, ker v resnici delam le kar mi kot uredniku pripada. Strinjam se pa z Vami, da sem ne samo kot urednik, temveč kot človek pravičen, resničen in pošten. Zato sem ustanovil neodvisno slovensko berilo, do katerega ima pristop vsak Slovenec (in drugi), da on ali ona opišejo svoja mišljenja, vseeno kateremu "izmu" pripadajo, dokler njihovi izreki, članki in pesmice niso žaljive(1) in, da so njihova pisanja lastnoročno podpisana. Nepodpisane stvari ne bodo objavljene.

Draga g. Marcela, veseli me, da se Vam Konjiček dopade. Sam pa upam, da bo v bodočnosti uspeval naprej. Kot ste sama napisala, je začetek težak, ampak začetek je uspel, je v preteklosti in kot urednik se počutim čilega in zdravega dovolj, da ga vzdržujem še celo vrsto let, seveda je pa v bodočnosti tudi odvisno, koliko dopisnikov ga bo podpiralo. Mislim, da Vam ne trebam omeniti, koliko je dela in kako težko je za mene iskati sodelavce in naročnike, ker tukaj ni mnogo ljudi, ki bi razumeli, zakaj gre, v "eastern states" pa nikogar ne poznam razen go. Ivanke Škof in go. Anke Makovec, ki so bile tukaj na dopustu. Če polovim kakšen naslov, posljem za njim takoj Konjička. Zato bi tudi Vas go. Marcela prosil, če se Vam prilagodi prilika "poloviti" kakšen naslov ali celo naročnika, bi Vam bil zato zelo hvaležen. Vem da imate tam precej pozancev. Oprostite, da Vam to pišem, prišlo mi je le tako čez misel.

Kot povsod, sem prepričan, da bo to leto nekaj naročnikov odpadlo. Sem pa nekaj naročnikov pridobil na novo, tako je Konjiček za to leto zasiguran. Sedaj imam 44 plačanih naročnikov (pridržite prosim za sebe), kar je po mojem kar lepo stevilo.

Go. Marcela, lepa hvala za priloženih \$10.- Ste res velikodušna punčka. Vašo pesem od g. Janeza Vasle bom objavil v aprilu, tudi "Novoletno voščilo" in imam še Vašo pesem "Mama" od zadnjega leta za Materinski dan. Dostikrat mi primanjkuje na gradivu, zato izpolnjujem z dodatno zgodovino.

Imam še pisma, ki čakajo na odgovor, zato za danes končam.

Spriscrčnimi pozdravi ostanem jaz,

Vaš *Ljube*

2.) Zanimam se za vse
obiskovalce iz lastnih sta-
tes, ker vedno gledam do
spopadam in stitim ~~se~~ od
naših ljudi čina vse,
z lojstom Coljo sem se
trečali v pretek, oni se
pripravljajo za dopust,
gredo v Melbourne k
bratu, tam ima restoracijo.

Če vas povopis se pa ne
morete topiti, če prometnik,
da imate vse tole italijanske
pot slobovne. Tudi meni
ne gre doli boljše, z mojim
naučnim izbrani in staro-
davnimi veščinami. Mislim
da je glavno, da se razvijemo.

Jaz sem se pred 3 leti
spet začel učiti slovens-
čino, nisem pa postal ex
slovenec.

Končam se danes, vse
najbolje po možnosti, vas
nisem pozdravljajo ljube

Kewick 19-12-88

čajna go. Marcela,

Oprostite prošim, da vam
odgovorjam šele sedaj, sil
sem in sem se precej za-
del.

Pa kot pristo, svet je res
zelo majhen. Spodji se
trčavamo kot kugi in
kljub temu spoznavamo
druge.

Gojda s katero ste se pr-
govarjali o cerkveni obnovi
v Kew, je gotovo biler go.
Ančka Furlan, zelo dobra
ženčina. Poznamo se že
10 let. — Ko ste se vnov
pogovarjali o meni, se mi
zdi, da se je vrnile pr-
mota. Jaz namreč nimam
majhnega tima, on ima
že 34 let.

Va prijateljski pozdravi se se
spominjam, če prav s njim
nisem dosti govoril

Osem mesecev v življenju Jugoslavije - Dantejev pekel

BITI ALI NE BITI (J U G O S L O V A N) - to je zdaj vprašanje

To be or not to be-that is the question! Kje sem? S kom sem? Slovenka sem! Torej je moj maternji jezik slovenski. In, ker mi, Slovenci zvečine vsled geografskih in zgodovinskih okoliščin govorimo še kak drug jezik; Primorci italijansko, Slovenci ob avstrijski meji nemško, tako je tudi meni usoda dodelila, s polnim spoštovanjem do "lastne besede", znanje srbohrvaškega odnosno hrvaškosrbskega jezika. Brati znam dve pisavi: latinico in cirilico. V šoli sem se učila ruščino. Zaradi svojega emigrantskega statusa pa pišem, čitam in govorim angleško.

Vzgojena sem anacionalistično, antišovinistično, saj se je, z očetove strani, vsaka druga teta ali sestrčna pramožila v Zagreb. Ta tradicija je na koncu doletela tudi mene.

Odraščala sem v tistem povojnem času in za tisti čas, ki se je začel leta 1941., takrat, ko so bili Slovenci prvi za AVNOJSKO Jugoslavijo, 27. aprila 1941.

Mojo generacijo so imenovali Titova mladina. Takrat smo bili ponosni na to. Bili smo idealisti, zagledani v parolo bratstva in enotnosti. V tem duhu sem kasneje vzgajala petnajst generacij otrok v predšolskih ustanovah. Spominjam se pa svojih, takratnih duševnih konfliktov: starši so me pošiljali v cerkev, šola pa je temu nasprotovala in me usmerjevala k ateizmu. Tako so mi Boga enostavno izbili iz glave. To jim zamerim še danes, saj so s tem neverjetno obtežili moje življenje.

Kasneje so mi tudi v vzgojiteljskem poklicu izbijali iz glave krščanski križ. Na dan mrtvih - na vse svete, sem risala otrokom grobove s križem.

Inspektorica se je zgražala kakšna vzgojiteljica sem.

Tako sem v takšnem in, podobnem vzdušju (pritisku) preživela polovico ali pa še večji del svojega življenja v Jugoslaviji.

Nikoli se nisem zavedala morebitne različne nacionalne sredine. Nihče ni bil slabši ali boljši zato, ker je bil rojen drugje.

Kje sem, s kom sem? sem se začela spraševati titega majskega dne, ko so priče v Sloveniji krožiti govorice o državnem udaru na Slovenijo; potem, ko so zaprli Janšo. Kdo je Janša? Zakaj tak preplah? Kakšen "napad" na Jugoslovansko ljudsko armado? Na slovensko suverenost, na slovenski jezik, na državljanske pravice...

Začeli so se spopadi, ostri in odprti. Med Slovenijo in Srbijo. Pravzaprav so začeli kulminirati. Narodni voditelji so z uperjenim prstom zdaj v tega zdaj v onega, dirigirali ali bili vzrok tem spopadom. Pridružila se jim je frustrirana množica. Bodisi na mitingih, demonstracijah ali potom kulturnih zborovanj. Vi separatisti, Vi divjaki z juga, "Kdo je naš, kdo ni".

Za ene je bil Stanovnik oče svojega naroda, za druge "sumljivi stanovnik Jugoslavije". Kučan je bil za ene "srbofob", za druge nezanesljiv in za tretje nasprotnik Jla. Milošević je bil za ene "vožd" (vodja), drugi Tito, Karađorđić, za druge nevarni nacionalistični socialist (fašist).

"Smole dol", "Šetinc odstopil", "Vojvodina padla", "na Kosovu sta dve resnici", "na Kosovu je ena resnica", "verbalni delikventi po členu 133 v zapor" (Slovenci in Albanci, fantje, ki služijo vojaški rok). Demonstracije lačnih delavcev. Podražitve. Inflacija. V Sloveniji visoka zdravstvena participacija.

"Vi izkoriščate nas", "ni res, vi nas", Beograd bojkotira slovensko robo", ustavne spremembe, odkrivajo se goljufije bivših in zdajšnjih politikov... Mitingi v Beogradu-bratstvo in enotnost!

Mitingi ali zborovanja na Kosovu-iridenta, razbijanje Jugoslavije!

Zborovanja v Sloveniji-kontrarevolucija, razbijanje Jugoslavije!

Vse to sem preživela. Postajala sem ujetnik vsakodnevnih televizijskih in radijskih poročil, sej za okroglo mizo, političnih špektrov... dnevno sem prebirala po pet, osem, deset časopisnih edicij: slovenski Teleks, Mladino, Večer, Delo, Jano, 7D, Katedro, Novo revijo, hrvatski Danas, Večernji list, sarajevsko Oslobodjenje in revijo študentov univerze za politične vede Valter, beograjsko Politiko in Ilustrovano politiko, Intervju. Vsak je za sebe "artikuliral" svojo narodno politiko, napadal drugega. Le Hrvatska in Slovenija

se še nista spopadli.

Tudi med znanci in prijatelji, kaj šele v mešanih zakonih je prihajalo do napetosti, očitkov, tekmovanja kdo ima bolj prav. Vsak si je trkal na prsa "Mi!". Bila sem priča strašnim družinskim tragedijam. Starši iz Bosne, krasni ljudje, trideset let živijo v Sloveniji, otroci rojeni v Sloveniji. Mi smo Slovenci, so staršem kljubovali otroci. Vidite, kakšno svinjarijo delajo Srbi, pogledajte si bosansko-hercegovaške politike. In starši njim nazaj, naj bo že enkrat dovolj, stalno poslušamo to parolo "Slovenija moja dežela", Bosanci ven...

In moj status? Čudno. Med nekaterimi Slovenci sem tokom let bila zatirana, ker je v meni bilo preveč jugoslovanstva. Zdaj so mi v Mariboru živeli Srbi-sosedje, očitali, da se mi že pozna kako me belogardisti vlečejo na svojo stran. V Bosni so mi prekleli mojo slovensko mater in "mojega" predsednika Stanovnika, mi očitali, da sem slovenski šovinist, ker nisem za enotno Jugoslavijo in en jezik. Edino v Zagrebu so bili zadovoljni, da je njihov Hrvat poročen s Slovenko.

Bilo je težko v tem jugo-rodeu biti ali ne bit Jugoslovan. Moje verovanje se je iz dneva v dan omejevalo na tisto resnico, ki se je meni osebno zdela najbolj resnična. Grenka dejstva iz preteklosti, ki sem jim sledila med časopisnimi vrsticami so počasno rušila moje nekdanje ideale. Včasih se mi je zahotelo da kričim in vpijem, da zažgem vse te časopise in z njimi tisoče resnic ter svoje jugoslovanstvo.

Zavedala sem se svojega slovenstva in s tem tudi svojega poslanstva, toda neki močni glas v meni je šepetal: pazi, ne prestopi meje! Ostani pri svoji narodnosti! V svojem narodu in - sama! Ne približuj se nacionalizmu ali nacionalnem socializmu!

Pokukala sem v slovarček tujk: NACIONALEN = naroden, pripadajoč kakemu narodu; NACIONALIZEM = v ožjem pomenu besede: reakcionarna ideologija in politika, v kateri skuša vladajoča plast prikazati svoje koristi kot koristi vsega naroda ali prikriti zatiranje drugih narodov, stavljaajoč svoj narod v gospodujoč položaj. Fig. narodni egoizem, povzdigovanje svojega in zaničevanje drugih narodov. NACIONALNI SOCIALIZEM = nemški fašizem, specifična oblika fašizma, šovinistična ideologija in politični režim, ki ga je vpeljala v Nemčiji in okupirani Evropi bivša Hitlerjeva nacionalistična stranka.

Ker sem človek, ki težko odstopa od svojih idealov in prepričanj in, ker sem meso tiste nesrečne povojne generacije, se bom verjetno do smrti spraševala: kje sem? S kom sem? Danes po vrnitvi v Avstralijo je negotovost večja kot kdajkoli poprej. Zvečine gledam nazaj najraje skozi slovensko optiko. Skozi jugoslovansko pa le takrat, ko začutim, da me nekdo spoštuje, ker sem to kar sem: SLOVENKA!

Skozi YU-politično optiko - po amatersko

OB ODSTOPU BRANKA MIKULIČA IN ZVEZNEGA IZVRŠNEGA SVETA

Med bivanjem v Jugoslaviji sem bila priča, med ostalim, tudi nenehnim pogovorom o vzrokih sedanje gospodarske krize. Dobršen del te krize so pripisovali nesposobni vladi, obsojali ZIS (Zvezni izvršni svet) in njegovega predsednika Branka Mikuliča, ki je doslej vztrajno zavračal zahteve jugoslovanske javnosti po odstopu. Z novo dolžnostjo predsednika ZIS-a je prevzel tudi 70 procentno inflacijo. Pripeljal jo je do 300 procentov. Leto 1988. se je iztekalo in "trmasti Bosanec", "fotorobot politika", kakor so ga imenovali, je končno priznal: "Dosta je promašaja. Bar sa moje strane".

Mikuličev odstop in odstop njegovega kabineta pa vsekakor tudi ni rešitev za težko ekonomsko, socijalno in mednacionalno stanje, kakršno danes vlada v Jugoslaviji. Pojavlja se vprašanje: ali je ponovno nekdo izkoristil ugoden trenutek in pritiskal na "gumb"? Kdo, to je javna skrivnost, kot je to bila tudi pri organiziranju raznih mitingov, izrežiranih, prisilnih odstopih. Ali pa je odstop dosedanjega ZIS-a le uvodni korak v tri reforme, ki so jih nedavno predložili jugoslovanski politiki. Morda je ta korak že usmeritev Jugoslavije k Evropski gospodarski skupnosti, k Združenim narodom Evrope, ki naj bi dobila svojo pravo obliko do leta 1992.

Toda, kdo je bil Branko Mikulič? Do sedaj skoraj nedotakljivi dirigent jugoslovanskega političnega orkestra, eden izmed bosansko-hercegovskih

"socialističnih fevdalcev", ki je svojo "krivico" v Neumu tako večje preusmeril? Kje je Neum in zakaj je tako popularen je verjetno vsakomur znano. Mestece ob bosansko-hercegovski jadranski obali, kjer si je vladajoča klasa iz BiH gradila vikendice, bolje rečeno marmorni "surface paradise". Od 220-ih hiš pripada domačinom le 19.

Mikulič je po pisanju nekaterih časopisov: "...politik, ki mu je vedno in kar naprej na umu le neskončna oblast in vse kar ji priliči v tem našem 'socializmu'. V teh balkanskih prostorih je njegovo vztrajanje, trdovratno odklanjanje po odstopu iz politike, nezaslišno. Ta politik si je s svojim vedenjem zaslužil poseben teem politologov in sociologov, ki bi analizirali lastnosti 'politika vidre' ter na ta način zapustili pisano sled o pojavu, ki je morda primerljiv z davno preteklimi časi, toda v nobenem primeru se ne vključuje v civilizacijski kontekst dobe desetih let pred enaindvajsetim stoletjem. Ni potrebno posebej omenjati 'nepremičnin', ki jih je Mikulič nezakonito prigrabil zase in za svojo družino, niti načinov, na katere je promoviral 'svoje' ljudi, rojake. Ob pravem času je svojo nepremičnino dal prepisati na člane svoje družine.

Tovariša Branka je treba spomniti na vsa njegova 'nedela', ki jih z ene strani omejuje leto 1972., ko je Brankov Centralni komitet obračunal s štirimi revolucionarji (Karabegović, Kapor, Kapetanović, Humo) in na nenačelni način vso oblast izročil v roke nekaj zarotnikom, ter z druge strani 1988. leto, ko je bila razkrita vsa 'simbolika' Agrokomerca in Neuma. To zgodovinsko obdobje je vsebovalo toliko grdote, umazanosti, zlega... vse s pečatom nenaravne avtoritete".

Tako so o Branku Mikuliču pisali časniki doma že pred nekaj meseci. V Sloveniji pa si ga bodo najbolj zapomnili po drugem dogodku: edino nasprotovanje njegovemu mandatu je povzročilo (res kratkotrajno) zaplembo "Mladine" in sprožilo sojenje avtorja teksta "Korak naprej k demokratizaciji". Mikuličev je danes in jih je bilo v preteklosti še dosti več. Toda mimo njegove krivice in krivice celotnega ZIS-a....

Zadolževanje je bilo v Jugoslaviji dolgo tabu tema. "Financial Time" je nekoč pisal "...država, ki ima svoje državljane za bedake ...jim ničesar ne pove..."

O dolgovih se je začelo govoriti v Jugoslaviji šele 1981-82. leta, ko so odkrili, da takratni dolg svetu znaša okrog 5 milijard dolarjev. Dolgovi pa sdrasli dalje in Jugoslavija je zgubila sloves rednega plačnika. Danes Jugoslavija dolguje 23 milijarde dolarjev. Ironično pa je, da imajo danes Jugoslovani v bankah 33 milijard dinarjev, ali okrog 8 milijard dolarjev (kar je več kot tretjina državnega dolga) v devizah seveda. Obresti državljanom niso obdavčene. Pred štirimi leti so našli okrog 40.000 milijard dolarjev, danes pa jih že nihče več sploh ne šteje. Gotovo jih je dosti več.

Jugoslovansko strokovno javnost je država vse ta leta nesramno ignorirala. Zdaj je končno sestavljena skupina za gospodarsko reformo (ne vem ali je v njej znani zagrebski ekonomist Horvat), ki naj bi poskusila rešiti kar se še da. 300 procentno inflacijo, ki bo po prognozah nekaterih dosegla že številjko 400 ali 500 procentov.

Jugoslovanski politični gospodi-tovarišem bo moralo postati jasno, da nacionalnega socializma in egoizma, parol in mitingov, obsojanj, prisilnih odstopov, huskanj množic, takoimenovanih prozovk ... ni moč jesti. Lačna množica bo kmalu sita svojih "voždov", saj se iz dneva v dan bolj uresničujejo besede neke mariborske delavke iz Tam-a: Kmalu še kruha ne bomo več rezali.

Melbourne, 2. jan. 1989.

Napisala
Stanka Gregorić

Stanka Gregorić

%%%%%%%%%

Slovenska pravljica o Dravi

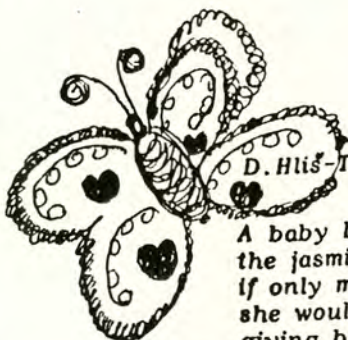
Bilo je v tistih časih, ko naši pradedje rži in pšenice še niso poznali. Tedaj je živel ob Dravi na meji zelo bogat ribič. Svoje premoženje si je pridobil s tem, da je pridno lovil v Dravi ribe. Iz hvaležnosti je nekega dne vprašal Dravo: Mama Drava, kako ti naj povrnem, ker si mi pripomogla do blagostanja?

Drava je na to odgovorila: Pojdi v svet. Tam boš našel ljudi, kateri imajo bel in ržen kruh. Kupi in prinesi mi od vsakega po en hlebec.

Ribič je šel na pot in prišel v lepe, bogate kraje. Tam so ljudje jedli, česar on še ni poznal: lep kruhek. Kupil je dva hleba, kot mu je Drava naročila. Ko se je vrnil, je vrgel oba hleba v Dravo. Drava je takoj začela naraščati in poplavlila je ves levi in desni breg. Ko pa je voda odtekla, je zemlja začela odganjati lepo rž in pšenico. Tako so ljudje dobili seme in začeli so sejati rž in pšenico. (Mogoče ta pripovedka kam paše)

%%%%%%%%%

DANIJELA HLIŠ-THRION, Vic.

D. Hliš-Thrion: A BUTTERFLY IS BORN

A baby butterfly is born,
the jasmine tree being its birth-bed;
if only mother butterfly would have a horn,
she would announce it to the trees,
giving birth to million flowers,
she would cry it accross the fields,
getting dressed in velvet colours,
she would penetrate in mountain torrents,
telling them the news:
a baby butterfly is born,
and here it comes, the Spring!

The sun is getting all excited,
is it making love?
It's brilliant, strong, by us invited,
to stay for ever, ever hot.
Long grass is suffering and aging,
the flowers bend their pretty heads,
the river's water is so lazy,
caressing quietly the old grey stones.
Summer nights are short and clear,
how can my soul resist these stars?
How can my body not melt and cry,
under my lover, the golden sun?

Oh, look, look at these diamonds, crystals
and sapphires, shining in the forest,
after a rainy day.
Touch them and they begin crying,
sadly falling down your hands.
Lay on the leaves that have just fallen,
leaving the trees naked and cold,
don't turn away from the wind that's caressing
don't lock yourself away from the autumn cold.

A child's face behind the closed window,
his tiny round nose so red,
the little frozen fingers still counting,
the white brittle flakes, that will cover his toys
The lullaby gently takes him to dream land,
while the snow continues to fall;
and the little head fails
to keep still on the pillow:
the flowers, the birds, the sun, and my toys,
all is gone?
This then, is winter...

DANIJELA

ZAPRTA VRATA

KO IZGUBIŠ KLJUČ

DO SVOJEGA DOMA,

IN IZGUBIŠ DOM,

KO IZGUBIŠ KLJUČ

DO SVOJE DUŠE

IN SE PREBUDIŠ TRD IN HLADEN KOT LED,
KI PA GA SOLZE HITRO TOPIJO...

KO IZGUBIŠ KLJUČ

DO VRAT UPANJA

IN TI V ROKAH OSTANEJO

ZARJAVELI KLJUČI,

KI ODPIRAJO VRATA BOLEČIN,

OBUPA IN JEZE -

TAKRAT, BRAT MOJ,

SI TAKO REVEN KOT JAZ,

KAJTI HIŠA IN AVTO IN LADJA

IN VRTNICE V TVOJEM PARKU

NE MOREJO NADOMESTITI

ZARJE TVOJE DUŠE,

KI KRVAVI ZA ZAKLENJENIMI VRATI.

DAJ MI ROKO,

ISKALA BOVA KLJUČ ZAKLADA!

V restavraciji. — Gospod natakar, imam le pet dolarjev. Kaj mi lahko priporočite? — Da vstanete in greste domov, dragi gospod!

SIMON GREGORČIČ

Poezije 1908

Poezije

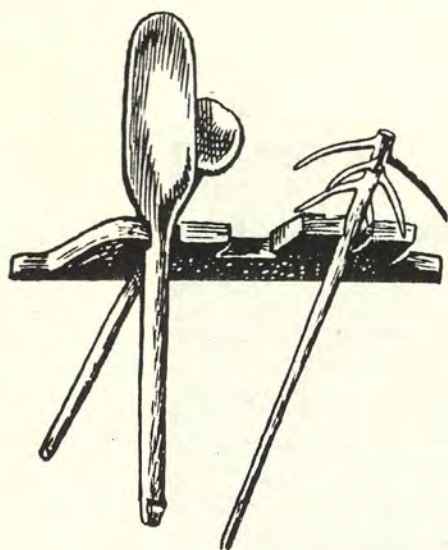
Njega ní!

Róže je na vrtu pléla
 Péla pesemco glasnó,
 Žívo v lice zarudéla,
 Ko je stópil on pred njó.

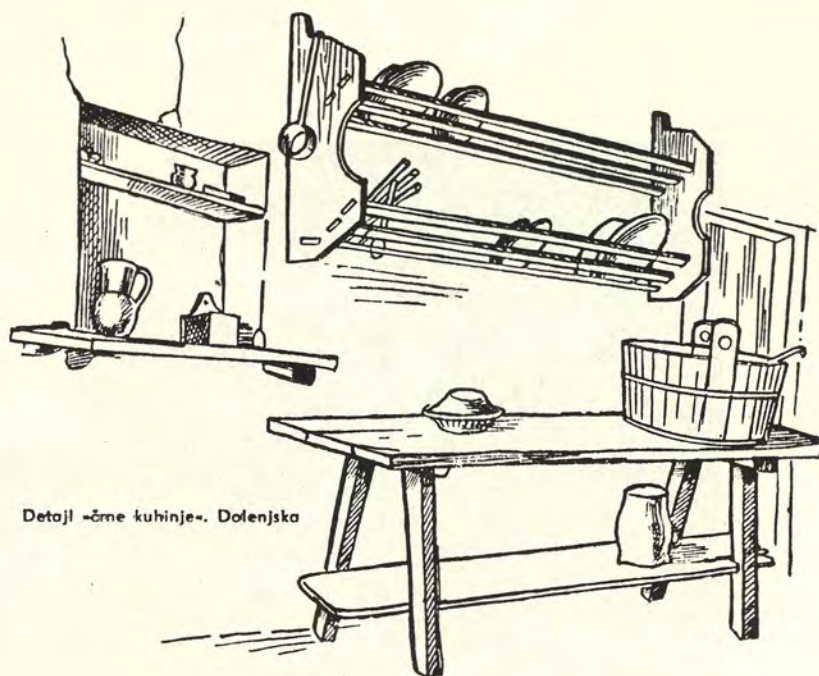
»Daj mi `cvetko, dete zalo,
 Da na prsi jo pripném,
 Za spomín cvetíco malo,
 Prédno v tuje kraje spém.«

Kito cvétja mu je dala,
 S cvetjem dala mu srcé,
 Sama v vrtu je ostala,
 On po svetu šel od njé.

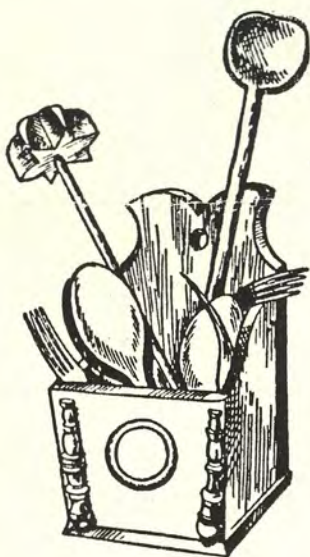
Róže je na vrtu pléla,
 Pésmi pela je glasnó, —
 Kaj, da vrta več ne déla,
 Kaj ne poje več takó?

«Kuhalnici» in «šprudla». V starejših hišah še danes v rabi

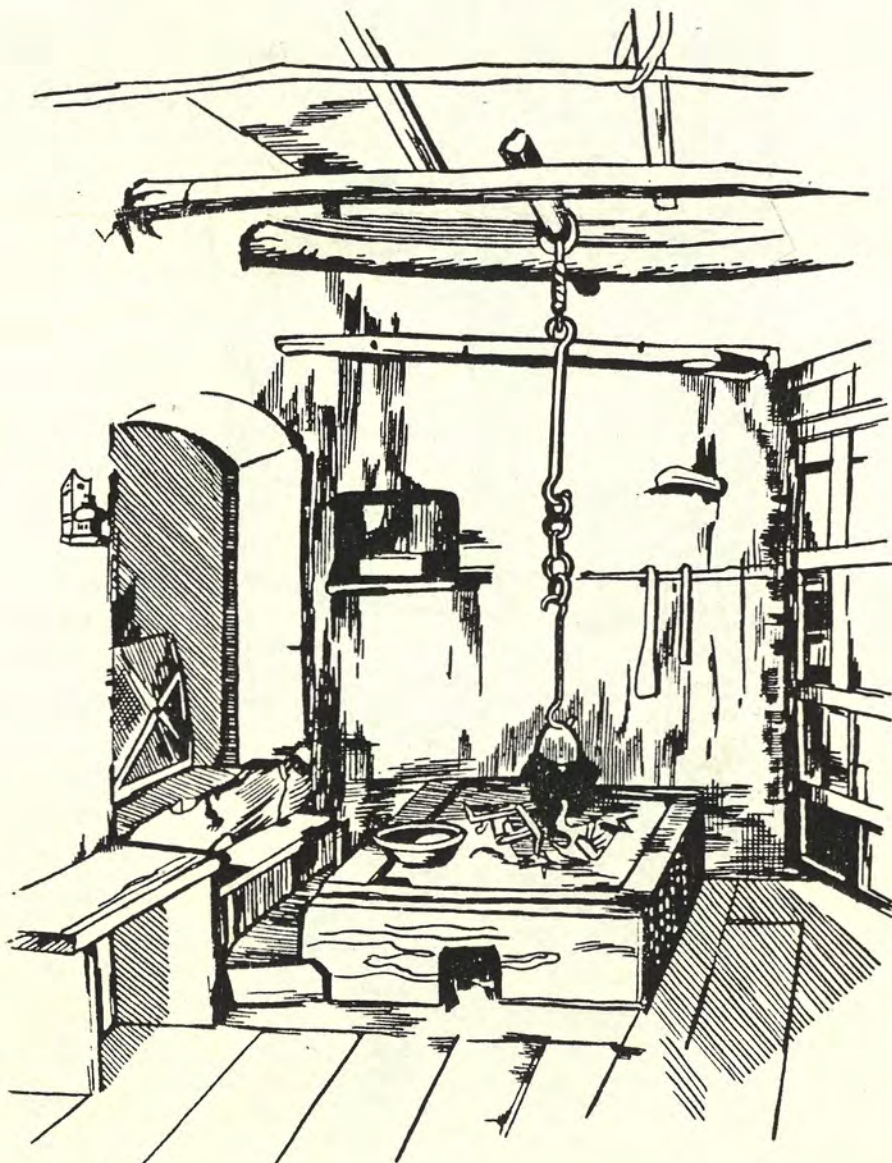
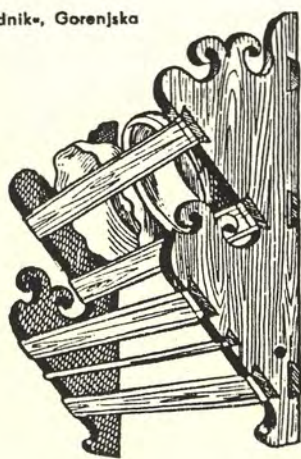

Detajl «črne kuhinje». Dolenjska

«Žličnik» — Gorenjska in Dolenjska. Ponekod še vedno v rabi

«Sklednik», Gorenjska

Ognjišče. Trenta, severna Primorska